

met de andere leden van de regering de oorlog verder te voeren aan de kant van de gealliëerden. De Koning weigerde en wenste bij zijn leger en de bevolking te blijven. Hier greep de werkelijke botsing plaats tussen de Koning en zijn regering; wat na de oorlog zou leiden tot de "koningkwestie".

Na het bezoek aan het kasteel van Wijnendale, leidde voorzitter René De Keyser ons buiten rond de walgracht. Hij wees in het bijzonder op de nauwe verbondenheid tussen de twee kastelen Wijnendale en Sluis, onder de Heren van Namen. Hij liet ons ook op veel bouwkundige details letten.

We trokken naar het Torhoutse Aardewerkmuseum. Dhr. Marc Logge, onze gids, schetste eerst in het kort de geschiedenis van het Torhoutse aardewerk. Het Torhoutse pottenbakken zou zijn oorsprong vinden bij het kasteel van Wijnendale. Daar stichtte in de 15de eeuw één der Heren van Kleef, bij de "fontein" een eerste pottenbakkerij. Gedurende de 17de, 18de en 19de eeuw beoefende men deze bedrijvigheid meer in het centrum van de stad.

Het zijn de families Roose, Willemins en Maes die er de voornaamste protagonisten van zijn.

De gids wees ons verder op de evolutie van de verschillende technieken die toegepast werden in de pottenbakkerij, alsook voor het bekomen van de verschillende kleuren. Wij bewonderden er naast gebruiksaardewerk, ook prachtige stukken kunstaardewerk, waarbij de fijnheid van de versieringen, de kleuren en de vormen, getuigen van groot vakmanschap en fijne kunstzin.

Jacques Larbouillat.

\$\$\$ \$ \$

2. De St.-Pietersabdij in Oudenburg. *****

Zondag 2 september 1984. Op het Marktpllein van Oudenburg was het die namiddag stil en rustig ... tot een goeie vijftig van onze Kringleden het plaatje deden gonzen als een bijenkorf.

Nadat René het welkomwoord had uitgesproken, leidde bestuurslid Karel Aernoudts, die het bezoek had georganiseerd,

de groep naar het voormalig Abtsgebouw waar de tentoonstelling over "Sint Arnoldus en de Sint-Pietersabdij" was ingericht.

Twee gidsen, en twee groepen ... en we waren op weg!

Oudenburg, nu een kleine poldergemeente, was in den beginne een belangrijk Romeins "castellum", waarvan het grondplan uit de 3de of het begin van de 4de eeuw, in de jaren zestig van de 20ste eeuw werd ontdekt. Het Romeinse grafveld dat toen werd blootgelegd, is het meest intakte laat-romeinse grafveld uit Europa.

De tentoongestelde Romeinse vondsten (een fibulae of sluit-speld voor mantel, gordelgarnituur, dolk, glaswerk) zijn slechts een peulschil van het archeologisch materiaal dat in het gemeentelijk museum wordt bewaard, en aan andere musea in bruikleen zijn gegeven.

Met de steenresten van het Romeins castellum werd in Oudenburg door de plaatselijke Heer, de Sint-Pieterskerkgebouwd. De Heer van Oudenburg schonk dan ook deze kerk als abdijkerk aan Sint Arnoldus, toen deze door Paus Gregorius VII, als vredesapostel in 1084 naar Oudenburg werd gezonden om er een Benediktijnerabdij te stichten.

Sint Arnold van Soisson had, vooraleer in het klooster te treden, een opleiding gekregen als ridder. Hij voelde zich nochtans meer aangetrokken tot het kluizenaarsleven. Na ingetreden te zijn in de abdij van St.-Medardus bij Soisson, werd hij achteraf ook tot abt gekozen. Daarna kwam hij naar Vlaanderen.

In de tentoonstelling wordt daarop gewezen door hem in de ikonografie voor te stellen in ridderharnas met mijter, bishopsmantel en kromstaf. Ook wordt hij voorgesteld als kluizenaar met een wolf.

Als patroon van de brouwers wordt Sint Arnold voorgesteld met roerstok en stuitmand. Waarom Sint Arnold de patroon van de brouwers is, is tot nu toe niet gekend.

Ettelijke miniaturen, sculpturen, prenten en andere kunstvoorwerpen geven een ruime kijk, enerzijds op het leven in en rond het convent, en anderzijds op het leven van de Vlaamse Heilige zelf.

Na het bezoek aan de abdijhoeve met de goed bewaarde duiventoren, trok onze groep naar de neo-gotische O.-L.-Vrouwkerk,

gebouwd omstreeks 1870. Daar fungeerde de heer postoor als gids. Hij wees ons op de slanke toren, op de drie beelden boven de ingang van de kerk.: Sint Arnoldus de sinds eeuwen ter plaats vereerde heilige, O.-L.-Vrouw in het midden als patrones van de kerk, en Sint Pieter de patroonheilige van de abdijkerk.

Binnen in de netjes geschilderde kerk bewonderden wij de glasramen, de altaren, en de met harmonie ingebouwde weekkapel. De doopkapel met de doopvont uit de 15de eeuw, alsook de grafplaat van de laatste monnik van de St.-Pietersabdij, genoten onze bijzondere belangstelling.

Een gemeend dankwoord aan de gidsen: de heer Mijmeersch en Mejuffrouw Lietaert, alsook aan pastoor Callewaert!!!

Jacques Larbouillat.

* * * * *
*
*
*
*

3. De Kerk van Lissewege en Ter Doest. *****

Zondag 30 september 1984: het Sint-Michielszomertje was letterlijk in het water gevallen... en het regende pijpestelen!

Desalnietemin hadden talrijke leden en belangstellenden de natte getrotseerd om met eigen ogen te ontdekken welke bevreemdende boodschap de gotische bouwgezellen in de Lissewegse kerk hebben verstopt.

Johan Ballegeer leidde het bezoek in met een samenvatting over de symboliek in de gotiek, dit omwille van de vele nieuwe gezichten onder de aanwezigen. Wij verwijzen in dit verband naar ons verslag over de deze winter gehouden causerie door Johan Ballegeer, verslag verschenen in Rond de Poldertorens 26ste jg. nr 2, blz 90, 1984.

Onze gids peilde eerst naar de oorsprong van deze prachtige kerk, gebouwd tussen 1225 en 1270. Sommige geschiedschrijvers houden voor dat Lissewege in die tijd een dicht bevolkte stad was; niets daarvan is bewezen. Men mag aannemen dat in de middeleeuwen het bevolkingscijfer lichtjes lager was dan het huidige. Het wonder van deze monumentale kerk, voor zover er van een wonder